

El símbol del nou València

El moviment de penyes valencianistes s'ha multiplicat espectacularment els dos darrers anys. Un augment que ha estat especialment acurat per la directiva i que té molt a veure amb la passió i l'ambició que Paco Roig ha imprimit a l'entitat.

El dia 8 de març de 1994, la vespra de l'arribada de Francesc Roig a la presidència del València CF, la Penya Valencianista de Requena es donava d'alta a la seu del club. Era la número 160. La setmana passada, la Penya Orgull Xe d'Alcàsser satisfia el mateix tràmit. Però hi havia una diferència notable: era la número 364. Més de dues-centes penyes d'abisme en poc més de dos anys que tenen una explicació. Fet i fet, entendre què ha succeït en aquest període de temps amb el moviment valencianista ofereix, probablement, el baròmetre més exacte de la gestió del president.

En efecte, l'actuació de Paco Roig al capdavant del club té diverses virtuts difícilment contestables i que es poden resumir en una de sola: passió pel València. Una passió que s'ha beneficiat de l'esclat *futbolero* que com una taca d'oli s'ha estès tot al llarg del nostre país i d'Europa sencera els darrers anys. Però que en el cas del l'equip xe ha desfermat totes les expectatives de creixement. Ja des d'abans de començar la seua singladura al capdavant de l'entitat, Roig va tenir clar que les penyes i, més genèricament, el coixí social que envolta el club ("l'entorn", en diuen uns altres) és una de les principals claus de l'estabilitat i del triomf. En aquest sentit, la candidatura de Roig va fer un treball intens i va visitar una gran quantitat d'agrupacions. La recerca del favor dels petits accionistes en fou, segurament, la causa principal. Però aquest contacte no ha cessat mai i,

fins i tot, s'ha enfortit durant el seu mandat. Només cal parlar amb Antoni Company, relacions externes del club, per confirmar que l'atenció a les penyes és una prioritat de la present directiva: "Cada setmana tenim actes amb diferents penyes i, des que arribarem, hem fet més de cent seixanta actes oficials en hospitals, col·legis, instituts i seus locals". Un treball intens que sempre porta algun jugador de la

"Revalencianitzar" el club ha significat refer el sentiment malmès de pertinença a un dels grans clubs de l'estat.

plantilla i un membre del consell allà on el valencianisme batega.

Tanmateix, la connexió entre directiva i penyes, més enllà de la cura al soci, ha ofert durant aquestes dues temporades altres signes externs que defineixen molt bé la personalitat de Roig i com condueix el club. Recuperar els colors de la vestimenta original, normalitzar la megafonia del camp, oficialitzar el nom popular de l'estadi (Mestalla) o, per últim, intentar que el Vila-real siga el filial del primer equip són detalls

simbòlics que han acostat el València a l'afecció que teòricament li és pròpia i que, no obstant això, molt sovint ha viscut amb certa incredulitat les campanyes de l'equip. "Revalencianitzar" el club, en una paraula, ha significat retornar la il·lusió de molts valencianistes, majoritàriament de comarques (vegeu el gràfic), que no sintonitzaven amb un València reclòs endogàmicament en la mateixa ciutat. I, sobretot, refer el sentiment de pertinença a un dels grans clubs de l'estat amb dos referents clars: un de negatiu, el Reial Madrid, amb qui el president manté picabaralles constants, i un de positiu, el Barça, rival i model alhora.

Però hi ha hagut encara un altre factor potser més important que Paco Roig ha sabut imprimir amb força: l'ambició de guanyar. I el compromís, adquirit davant notari, d'aconseguir títols durant la seua presidència per poder optar a la reelecció. Tot plegat fa que la sintonia entre Roig i l'afecionat siga en termes generals molt gran.

Vicent Sendra, de la Penya de Dénia, no té cap dubte que Roig és "l'artífex" de la nova mentalitat del club i li agraeix especialment que el València "puga dir, després de molts anys, que ha quedat per davant del Barça i del Madrid i a un pas de guanyar la Lliga".

Rafael Lahuerta, de la Penya Gol Gran, en una línia pareguda, creu que només una persona "tan valenciana com Roig, en les coses bones i en les roines -perquè en alguns aspectes econòmics, hi ha coses que no estan clares-; només un

personatge tan valencià podia valencianitzar el club com ho ha fet". Gol Gran, que ocupa la grada sud del Mestalla i que en realitat és una agrupació de tres penyes, vol "civilitzar" al màxim el futbol sense restar-li el component emocional, i per això elaboren pancartes i revistes on remarquen l'aspecte més social d'aquest esport de masses.

Origen i final. A recer d'aquest context d'identificació i de confiança, el moviment penyista ha pres una embranzida meteòrica i ha ocupat a poc a poc el seu territori natural. Ho prova la penya més nombrosa de totes les que té el València, que és la de Benicarló (el Baix Maestrat), amb més de cinc-cents membres. I alguns pobles, com ara Quart de Poblet (l'Horta) i Algemesí (la Ribera Alta), que tenen set agrupacions cadascun. D'altra banda, el cap i casal en té registrades un total de vuitanta. I encara més: l'increment de penyes ha acabat la temporada a un ritme de sis noves colles per setmana, fet que explica que de les 364, una quarantena llarga encara estiguen en procés de legalització.

El resultat és una intensa activitat retroalimentadora que té el València com a eix. Miquel Àngel Giménez, de la Penya Valencianista Politècnica, un grup ubicat al si de la universitat, pensa que "aquest moviment és un fenomen que demostra les ganes que té el poble valencià de tenir un bon equip". La Penya Politècnica, per exemple, a més de les ocupacions normals de totes les penyes (partits, pancartes, homenatges...), té sota la seua responsabilitat l'actualització d'una web en cinc idiomes que, via electrònica, ofereix tot de dades històriques i recents, fotos i altres serveis per sadollar la fam més exigent de valencianisme.

Es evident que la gestió de Francesc Roig, per ella sola, no ha generat aquest boom. Però l'actuació del president sembla que ha catalitzat les energies que hi havia disperses. I el que és més important; sembla que ha trobat la via per fer un València campió.

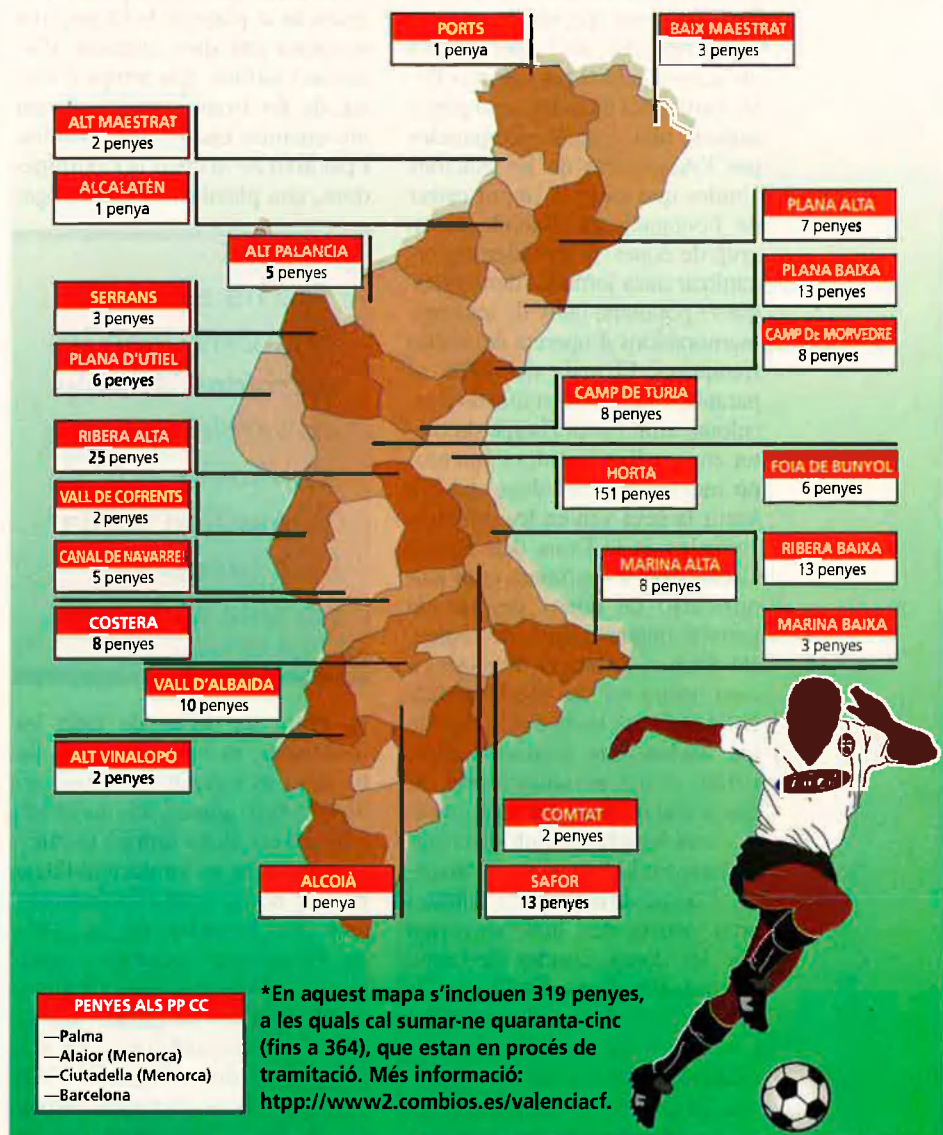
Joan Morales / D. H.

La febre xe s'escampa

Any de fundació: 1919
 Nombre de socis: 39.000
 Capacitat Mestalla: 49.100

Títols	Temporada
4 lligues	41-42, 43-44, 46-47, 70-71
1 Recopa	79-80
1 Supercopa	80-81
2 copes de Fires	61-62, 62-63
5 copes del Rei	40-41, 48-49, 53-54, 66-67, 78-79

PENYES ALS PP CC
 —Palma
 —Alaior (Menorca)
 —Ciutadella (Menorca)
 —Barcelona

*En aquest mapa s'inclouen 319 penyes, a les quals cal sumar-ne quaranta-cinc (fins a 364), que estan en procés de tramitació. Més informació: <http://www2.combios.es/valenciacf>.